

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1781).

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag vil ogsaa kunne omtales de under Punkterne 9) og 10) paa Dagsordenen opførte Lovforslag, nemlig

Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930

og

Forslag til Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at anbefale Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget af det høje Folketing. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, og som det altid vil være Tilfældet med afgørende Samfundsspørgsmaal, der sætter Lidenskaberne i Bevægelse, har dette Problem været Genstand for en overordentlig omfattende, overordentlig forvirret og i høj Grad personlig præget Diskussion i det sidste halve Aar.

Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt, ja, ikke engang rimeligt, at jeg her gaar nøjere ind paa Lovforslagets Forhistorie, som antagelig er Tingets Medlemmer bekendt, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske korte faktiske Oplysninger.

Paa Grund af en Række Nævningedomme, der trods den gældende Straffelov i al Almindelighed frifandt de Kvinder, der var rejst Tiltale imod, opstod der paa dette Omraade større og større Uro, der kom større og større Uoverensstemmelse mellem gældende Lov og Anklagemyndighedens Praksis og hvad der i Virkeligheden foregik ude omkring. Min Forgænger i Embedet nedsatte derfor en Kommission til at tage hele dette Problem op.

Denne Kommission endte efter nogle Aars Arbejde sine Overvejelser med en omtrent enstemmig Betænkning, som gik ud paa, at Svangerskabsafbrydelse skulde være strafbar som nu, men saaledes at man søgte i Loven at give udtømmende Regler om de Tilfælde, hvor der skulde være Straffrihed. Der var først 3 Grupper af Tilfælde, som man fra praktisk taget alle

Sider var enig om at undtage fra Straf. Det var først de Tilfælde, hvor der er Tale om den egentlige medicinske Indikation, endvidere en Række Tilfælde af Krænkelser af Kvindens Kønshedsfrihed, den saakaldte etiske Indikation, og endelig en Række Tilfælde, hvor man paa Grund af sit Kendskab til Arvelighedslovene maatte befrygte, at Afkommet kom til at lide af Sindssyge, Aandssvaghed eller lignende, den saakaldte eugeniske Indikation. Om disse 3 Grupper af Tilfælde kan man stort set sige, at der har været Enighed fra alle betydende Sider i Befolkningen, hvorimod der til Gengæld har været meget stor Uenighed om den fjerde Gruppe af Tilfælde, som Kommissionen vilde undtage fra Strafbarhed, den saakaldte sociale Indikation. Det er navnlig denne sidste, som Diskussionen har drejet sig om, og jeg tør gaa ud fra, at de forskellige Standpunkter dertil kendes af Tingets ærede Medlemmer.

Regeringen tog først sit Standpunkt til Sagen efter indgaaende Diskussioener om Kommissionsbetænkningen. Jeg har før dementieret, og vil ogsaa gerne have Lov at gøre det her, den fra mange Sider fremsatte Paastand om, at Justitsministeren "fejdede" Kommissionsbetænkningen ned af Bordet. Kommissionsbetænkningen og Ordningen af hele dette Spørgsmaal har været Genstand for tre langvarige Ministermøder, forinden man i Regeringen naaede til det Standpunkt, som har givet sig Udtryk i det fremsatte Lovforslag, og som var dette, at man — saaledes som Forholdene i det hele er, saaledes som Udviklingen kan antages at blive, saaledes som Opfattelsen er i langt den største Del af den danske Befolkning, og endelig under Hensyn til den nye russiske Lovgivning paa Grundlag af de Erfaringer, man i Rusland har erhvervet i de sidste 15—16 Aar, hvor der har været fuldkommen Straffrihed — ikke turde gaa med til den sociale Indikation, men paa den anden Side mente, at Kommissionsflertallet netop under Hensyn til, at det havde opstillet denne særlige sociale Indikation, havde defineret den medicinske Indikation saa snævert, at adskillige Tilfælde, hvor der i Virkeligheden maatte siges at være Fare, alvorlig Fare, for Kvindens Liv eller Helbred, ikke faldt ind under denne Definition. Det Standpunkt, der blev Regeringens og Regeringspartiernes, har fundet sit Udtryk i Lovforslagets § 1, Nr. 1, hvor der staar, at Svangerskabet kan afbrydes uden Straf, naar Afbrydelsen er nødvendig for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred.